

Marita G. Schmitz

Farmecul gemenilor „Întunecați”

Povestea sufletului meu gemen
- poveste adevărată -

Farmecul gemenilor „întunecați”

La scurt timp după ce am împlinit 19 ani – după ce m-am despărțit de primul meu iubit, cu care de fapt plănuisem să mă mut – m-am mutat din casa părinților mei în primul meu apartament. Voiam să fiu independentă și să locuiesc aproape de locul meu de muncă. Mai presus de toate, am refuzat categoric să le dau părinților bani pentru cazare și masă. De acum înainte, trebuia să fac asta.

Cu câteva săptămâni înainte să mă mut, un prieten mi-a povestit despre un fel de conferință telefonică în orașul nostru – unde mulți oameni puteau vorbi între ei în același timp. Trebuia să încerc.

A fost distractiv – toată lumea vorbea peste urechi. Apoi a trebuit să găsesc o poreclă pentru că nimeni nu voia să-și folosească numele real. Majoritatea oamenilor aveau nume de animale sau nume de personaje din filme.

A fost foarte distractiv și am vorbit despre a ne întâlni ca grup cândva.

Erau mai multe numere de telefon la care puteai suna – și da, au început să se formeze clici adevărate și să se întâlnească. Am aranjat un loc de întâlnire asupra căruia majoritatea dintre noi am fost de acord, apoi ne-am întâlnit. Prima întâlnire a fost destul de mică – poate 10-15 persoane de vârste mixte.

Înainte să merg la prima întâlnire, am observat o voce foarte prietenoasă care mă striga pe nume. La întâlnire s-a creat o conexiune imediată – ne-am înțeles cu toții foarte bine. A fost o întâlnire distractivă. Acum, pe lângă nume și numeroasele voci, puteam în sfârșit să vedem oamenii. Bineînțeles, ni-i imaginasem pe unii dintre ei destul de diferit. A fost foarte distractiv și ne-am simțit cu toții bine.

Apoi ne-am întâlnit mai des; uneori să mergem la patinaj, alteori doar să bem ceva și să stăm de vorbă – de obicei la un loc de întâlnire obișnuit (un bistro/cafenea).

Acolo era – iar și iar – acea voce care îmi striga mereu numele – dar acum știam cui îi aparținea. Și m-am alăturat și i-am strigat și eu numele.

Ne plăceam foarte mult. Cum am spus, eu aveam doar 19 ani, iar el deja 25. Nu eram sigură ce să cred despre el. Eram cam ca niște prieteni; și tocmai mă despărțisem de primul meu iubit, cu care fuseserăm împreună de aproape doi ani. După cum am descris mai sus, tocmai mă mutasem și voiam să mă bucur de viață - să merg la dans și să cunosc oameni. Mă gândeam la orice, în afară de a începe o relație serioasă imediat. Eram foarte precauți unul cu celălalt.

Totuși, am observat că era cu adevărat fascinat de temperamentul și pofta mea de viață. Și eram atrasă de aventură.

Așa că, ocazional, ne luam unul pe celălalt acasă pentru a merge împreună la un loc de întâlnire sau ne duceam cu mașina acasă.

Din anumite motive, nu făcea nicio mișcare.

Era cam ciudat cu el. Odată, în timpul unei întâlniri, l-am pus brațul în jurul umărului... Dar nu a răspuns.

Ei bine, mi-am spus: „Da, suntem doar prieteni și totul e bine.”

Dar apoi au ieșit la suprafață sentimente în mine - de genul, poate nu eram suficient de bună, nu aveam o slujbă la fel de grozavă ca el. Mă simțeam

foarte băiețoasă și prietenoasă. Poate nu genul lui de femeie - sau nu suficient de feminină.

Pe atunci, nu m-am gândit prea mult de ce eram atât de apropiate. Dar a-i auzi vocea la telefon era întotdeauna foarte magic - de fapt, destul de atrăgător.

Mergeam la locul de întâlnire ici și colo, oriunde aveam chef să merg sau la activitățile care îmi plăceau.

Până atunci, îmi făcusem și o prietenă acolo. Mergeam adesea să dansez cu ea în weekenduri - uneori la un club de dans, alteori la o discotecă. Uneori venea și el cu mine.

Întâlnirile au devenit mai puțin frecvente și petreceam mai mult timp cu prietena mea. De asemenea, mergeam uneori cu mașina până la ea sau la părinții mei în weekenduri și mergeam la o discotecă acolo.

Întâlnirile au continuat o vreme și ne tot întâlneam
ici și colo.

Cineva îi spusese că am un nou iubit și, de atunci,
ne-am văzut doar întâmplător. Nu a existat
niciodată ocazia să avem o conversație
personală/privată cu el - erau mereu alte persoane
prin preajmă.

Apoi m-am dus la un alt loc de întâlnire, cu un alt
număr de telefon. Și, într-adevăr, l-am întâlnit
acolo. Când l-am văzut, tot ce m-am putut gândi
să spun a fost: „O, iar tu ești!” Da, de fapt, am fost
puțin ofensată pentru că practic mă ignora. Habar
n-aveam că credea că am un nou iubit. Era
absorbit de o conversație foarte intimă cu o altă
tânăra.

Ei bine, cred că eram puțin geloasă până la urmă.

Am aflat că observase abia recent - de la ultimul
nostru contact.

El și cu mine - ne mai întâlneam foarte rar. Trecuse ceva timp - cel puțin doi sau trei ani - când ne-am întâlnit întâmplător în timp ce făceam cumpărături în pauza de prânz.

A fost ciudat - practic am făcut doar conversație despre locul în care lucram și locuiam.

Dar cred că m-am bâlbâit puțin. Nu știu. Am fost incredibil de fericită să-l revăd. Deoarece aveam doar o scurtă pauză de prânz și făceam amândoi niște cumpărături, ne-am despărțit destul de repede - fără să facem schimb de numere de telefon. El locuia într-o altă parte a orașului până atunci, iar eu mă mutasem deja la țară cu un nou iubit. Acum lucram tot timpul în oraș.

Cumva, întâlnirea nu mă lăsa în pace. Mă tot gândeam la asta iar și iar. Îi vedeam fața în minte - felul în care îmi zâmbea. Pur și simplu nu mă lăsa să plec - era ca un magnet. Ce era acela?

Presupun că a fost cam un an mai târziu când am crezut că vreau să-l revăd, chiar dacă încă eram în cealaltă relație.

Dar cumva eram atrasă să-l revăd. Să văd dacă era mai mult de atât. Eram curioasă și îmi tot imaginam fața lui zâmbitoare. Cât de fericit fusese să mă revadă. Hmm, chiar voiam să aflu dacă exista ceva între noi - dacă exista mai mult decât o simplă prietenie.

Dar cum ar fi trebuit să procedez? Nu puteam să-i spun exact actualului meu iubit: „Trec doar să văd un vechi prieten...”

Dar am profitat oricum de ocazie și am condus (45 de minute) până la el într-un weekend - când iubitul meu nu era acasă.

Am intrat în apartamentul lui, iar el mi-a arătat împrejurimile. „Frumos apartament”, am spus. Și apoi - trebuia absolut să știu - cum va reacționa?

L-am sărutat pe buze. Dar în ochii lui, am văzut doar frică. M-a întrebat dacă vreau să rămân, dar nu am putut înțelege frica din ochii lui și, în același timp, mi-era teamă - că fusesem deja descoperită acasă, că oamenii s-ar putea să-mi simtă deja lipsa și că aș avea probleme dacă aș mai sta departe. În plus, acel sentiment a revenit: chiar putea fi sincer? Eram suficient de bună pentru el, suficient de feminină și suficient de atractivă? Același sentiment pe care îl avusesem atunci a revenit.

Așa că mi-am luat repede rămas bun. M-am urcat înapoi în mașină și am condus spre casă.

Mi-am spus: „Nu, cred că până la urmă nu e nimic acolo și asta e tot.”

Mai târziu, câteva zile sau săptămâni mai târziu - nu-mi amintesc exact acum - i-am scris o scrisoare. Mai întâi, am scris adresa mea de returnare pe ea, apoi am tăiat-o. Am trimis-o. Asta a fost tot.

Cam doi ani mai târziu, m-am căsătorit cu iubitul meu de atunci - dar nu-l puteam scoate din minte. M-am tot gândit la asta și am visat la ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas. Ei bine, cred că nu voi ști niciodată - m-am gândit.

Ei bine, am fost cu iubitul meu la vremea respectivă doar șapte ani (inclusiv nunta noastră). Apoi m-a înșelat. M-am mutat. Am divorțat.

Apoi am încercat să-l găsesc din nou (vocea mea drăguță la telefon). Dar nu aveam numărul lui de telefon actual - și nici măcar nu mai locuia acolo. Dar apoi am găsit numărul de telefon al părinților lui în cartea de telefon.

După ce m-am gândit o clipă, am făcut-o. Am sunat la părinții lui acasă.

Mama lui a răspuns la telefon. Am întrebat de el și dacă îmi poate da numărul lui de telefon. Dar ea a spus: „Acum este cu o prietenă foarte geloasă”.

Și nu ar trebui să încerc să-l contactez. Nu am obținut numărul lui de telefon din acest motiv.

Nu-mi amintesc exact acum, dar cred că i-am lăsat numărul meu de telefon ca să poată lua legătura cu mine.

Ei bine, ce păcat. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu el despre ce s-a întâmplat atunci și despre cum mă gândeam încontinuu la el. Voiam doar să știu cum se simte și dacă trece prin același lucru ca mine.

Din păcate, căutarea mea pentru el a fost în zadar.

Internetul?! - Da, dacă așa ceva ar fi existat pe atunci, poate l-aș fi găsit.

Din păcate, nu l-am întâlnit întâmplător și nu știam unde lucrează acum, pentru că firma la care lucrase înainte nu mai exista.

Deci asta a fost! „Ei bine, atunci ar trebui să fie fericit”, mi-am spus.

Apoi, cam doi ani mai târziu, am întâlnit un nou iubit. Ne-am mutat împreună după aproximativ un an, ne-am căsătorit și am stat împreună cam zece ani.

Dar mă tot gândeam la el. Și mi-am imaginat cum ar fi fost cu el. Ne-am fi căsătorit până acum și am fi avut copii împreună?

Întotdeauna mi-am dorit copii, dar soțul meu nu. Aproape niciodată nu am făcut sex, fie din cauza fricii lui că am putea avea copii. Nu știu - nu voia să-mi vorbească despre asta.

Apoi aveam aproape 40 de ani. În sfârșit, am pus capăt dilemei și mi-am căutat propriul apartament - lângă oraș.

Eram însetată de dragoste. Tot ce primeam erau certuri. Nu puteam și nu voiam să continui.